

XV.B.18 உ
சுவாயம்.

1456

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ வ ர கு ண ன தே வ ர்

சு மி த் திய ய ம் - ப ங் கி

உ. வெ. சாம்புராயர் நுங் கி

தமகியம் சேனை-20.

ம-ந-ந-ஸ்ரீ. சை. முனிசாம்புரதலியா அவர்கள்

மாணுக்கருளொருவராகிய

பிரம்பூர். புராணிகள்.

பெ. முத்துசாமி உபாத்தியாயரால்

இயற்றப்பட்டி,

மேற்படியார் நட்பினருளொருவராகிய

ம-ந-ந-ஸ்ரீ. நுங்கம்பாக்கம்

முருகேசநாயகரால்,

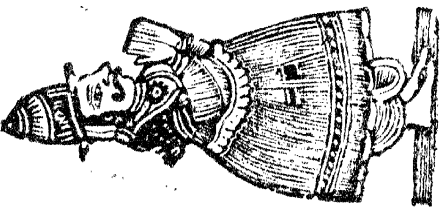
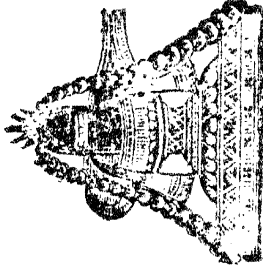
சென்னை புரசை

நற்றமிழ்விளாசம் பிரேஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விலை] சுபகிருதுவல் மீனமதி. [அண

16, சரவணப்பெருமாள் முதலிவீதி,

विष्णुस्य चतुर्भुजा

विष्णुस्य चतुर्भुजा

சா ற் று க் க வி க ள் .

—o-o-o—

இலிங்க. ஸ்ரீமத். பாமேஸ்வர ப்ரசாத வந்தகனிதா
 சாயுத்திய மகா வித்வாஜ்ஜனாதிசய வீரதா
 கம்பிரஸ்பாவ சதாவதாவி முத்தமிழ்ச்
 சாகரம். ஸ்ரீலக்ஷ்மி. செம். வாட்.
 வீ. ரா. பொன்வேற்கவிராஜ
 தேசரியா ரவர்கனிபற்றிய

ஒ ணை க் குற ளா சீ ரி ய பி பா.

திருவளர் தாமரைத் திரைமுருகக் கிழவோன்
 மண்டைப் படைப்பினிற் பார்மிசை யகட்டிண்
 விண் டொட நிவந்த வியன்பெருங் குருமிப்
 பொலங்கிரி சூழ்வரு நலங்கிளர் பரிதிரின்
 குறம்பிரு ளாகற்று வருங்கயற் கேதனம்
 இமவரை முடியி னமைவுற நிழீஇ
 மதனரி யணைமிசை மதிக்குடை கிழற்ற
 விற்றிருங் தாய்ந்திரு நாற்றிசை புரந்தான்
 நிலையிதழ் படவார் தெஞ்சணங் கணைதஞ்ச
 பொருவரு முலமுற ழிருபுயல் பொருப்பன்
 தேசர மொய்கொளு மாசினற் றண்டார்
 ஆற்றங்குந் திறங்கொழை மஞ்சல லொளி
 ஆல மெழீஇய வமுதவார் திரையின்

எழின்மிகு மலர்விழி யிலகுறாஉஞ் சடி கைச்
 சிறுநுத நறைபுரை தெள்ளுரை வரைமான்
 வாமந் தழீஇய வான்முத லிறைவன் [உம்
 மதனகு நோன்றூண் மனங்கொளீஇ வழுத்துஅ
 மறக்கோ லறியா வறக்கோன் மன்னர்கோன்
 வேம்பிணர்த்தென்னவன் விளம்பிசைதீசையோன்
 திரகுணம் படைத்த வரகுண தேவன்
 ஆர்வ மீக்கூர்ந்த வழுதவான் சரிதம்
 செந்தமிழ்க் கத்தியச் சீரிய ஈடையா
 னியற்றுபு தந்தன னினிதெனக் கொண்மின்
 அன்னவன் யாரெனி னறைசுவல்
 குண்டுநீர்க் கார்கோ ளுண்டவக் குடமுனி
 வரம்பினிற் படுத்த பெரும்புகழ்ச் செந்தமிழ்க்
 கலைபல வுணர்ந்தோன் கண்ணுதற் பெருமான்
 திருவீனே யாடலுந் திருத்தொமைக் குறப்பின்
 அறிந்து சேக்கிழா ரருளிய புராணமும்
 சூர்தடிந் திலகுறாஉம் வேற்கரப் பெருமான்
 புண்ணிய புராணமும் புந்தியி னிறீஇக்
 கேட்குநர் யாரும் பாற்கட லமுதம்
 உண்டனர் போலக் கொண்டக மகிழ்
 உபந்ய சிக்கு முயர்மொழிப் புலவன்
 முத்துச் சாமியென மொழியும்
 நத்திய சற்குண ராவ லோனே.

இஃது

சிந்தாதிரிப்பேட்டை வித்துவான் ம-ஈ-ஈஸ்ரீ.

வா. மகாதேவ முதலியாரவர்களியற்றிய

நேரிசை வேண்பா.

வன்பறியா நெஞ்சின் வரகுணதே வன்சரித
மன்புறவே யாரு மறிந்துய்ய-வின்புதவுந் மே.
தென்பொழியிற் றீட்டினான் சேர்ந்தானந் தக்கண
மன்னுமுத்து சாமியென்பான் மாண்பு.

இஃது, சென்னை பச்சையப்பன்காலேஜ் தமிழ்ப்

பண்டிதர் ஸ்ரீமத். கிருஷ்ணசாமிமுதலியா

ரவர்கள் மாணாக்கரி லொருவராகிய

ம-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ. ஆ. மே. சென்னகேசவலு

நாயுடவர்களியற்றிய

நேரிசை வேண்பா.

வரகுணதே வர்சரிதம் வண்டமிழா லன்பாய்

திரமுடனை கத்தியத்திற் செய்தான்-பரனடியை

பத்தியுடன் ஞன்பணியேவான் பல்கலைக ணன்குண

முத்துரா மிப்புலவன் முன். [நந்தோன்

சுறப்புப் பாயரம்.

மகாவித்துவான் ம-III-III-ஸ்ரீ.

கா. இராமசாமி நாயுடவர்கள் மாணவர்
ம-III-III-ஸ்ரீ. கோ. கோவிந்தராஜமுதலியாரவர்கள்
இ ய ற் றி ய

நீலமண்டில வாசிரியப்பா.

கேண்மின் புலவீர் காண்மின் நறவீர்
மாண்பமை முதுநீர் மகியினிற் செங்கோல்
கோதற வோச்சிக் குறைமதிச் சென்னி
மாதொரு பாகர் மலரடி யுளங்கொடு
ஒப்பிவர்க் கிலையெனு மப்பெரு மன்பராய்
வீற்றிருந் தருளிய நாற்றிசை யவிர்புகழ்
வரகுண தேவர் வான்பெருஞ் சரிதம்
“வெள்ளை நீறு மெய்யிற் கண்டு
கள்ளன் கையிற் கட்டவிழ்ப் பித்தும்
ஓடும் பன்னரி யுளைகேட்டரனைப்
பாடின வென்று படாம்பல வளித்தும்
சுவளைப் புனலிற் றவளை யரற்ற
வீசன் றன்னை யேத்தின வென்று
காசம் பொன்னுங் கலந்து தூயியும்
வழிபடு மொருவன் மஞ்சனத் தியற்றிய
செழுவிதை யெவளைத் தின்னக் கண்டு
பிடித்தலு மவனப் பிறப்புக் கென்ன
விடித்துக் கொண்டவ னெச்சிலை நுகர்ந்தும்
மருத வட்டத் தொருதனிக் கிடந்த
தலையைக் கண்டு தலையுற வணங்கி

யும்மைச் போல வெய்ரித் தலையுங்
 கிடத்தல் வேண்டுமென் றடுத்தித் தீரந்துங்
 கோயின் முற்றத்து மீமிசைக் கிடப்ப
 வாய்த்தன வென்று நாய்க்கட்ட மெடுத்துங்
 காம்பவிழ்த் துதிர்ந்த கலியுருக் கண்டு
 வேம்புகட் கெல்லாம் விதான மமைத்தும்
 விரும்பின கொடுக்கை பாம்பரற் கென்று
 புரிசுழற் றேணியைப் பரிவுடன் கொடுத்த
 பெரிய வன்பின் வரகுணதேவ" ரென்று
 பட்டினத் தடிகண் முட்டறத் தொகுத்துச்
 சொன்ன சரிதமொடு சுவைரிசு நற்றமிழ்த்
 திருவிளை யாடலின் மருவிளை யாதுரை
 மதுரையி லிருந்தே யெதிகளுக் கெட்டாக்
 கயிலையை யிறைவர் காட்டக் கண்டு
 கூற்று களியகங் கொண்ட விபரமும்
 புத்தமு தருந்தினர் நத்தினர் விரும்பும்
 முத்தியை யடைந்த வித்தகச் சீர்க்தியும்
 சருக்கியும் விளக்கிபுஞ் சொல்சீர்த் தமிழினில்
 கத்திய நடையாய்க் கழறின னவன்றான்
 பெரிய புராணமும் பேணுறு காந்தமும்
 திருவிளை யாடலுந் தேர்ந்தறிந் தெவரும்
 பெருவியப் பெய்த ப்ரசங்கஞ் செய்வோன்
 மொழிசுணன் முத்து சமியென மொழி
 உபாத்தி யாய னுளமுறு மன்பால்
 கண்டோர் யாருங் களியகங் கொள்வே

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.
பாயிரம்.

—*—
விநாயகர் துதி.

சுத்தி யாய்ச் சிவமாகித் தனிப்பர
முத்தி யான முதலைத் துதிசெய்ச்
சுத்தி யாகிய சொற்பொரு னல்குள
சித்தி யானைதன் செய்ய பொற்பாதமே.

பரமசிவம் துதி.

விரவு மாயிரந் திருமுகப் பகிரதி விரிக்கு, முரவு
வெண்டிரை யொருபருங் கலைப்பவொண் சடை
மே, லரவ கன்பண பொடுக்குற வருடம் புரியும்,
பரம னங்கநப் பரிபுரப் பதம்பணி குதுமே.

பராசுத்தி துதி.

முதிராத முலையாள லிலைவயிற்றி னுடையானே
மூத்தா டன்னைப், புதியானைப் பழையனை யுலக
மேலாம் பெற்றெடுத்த புவனத்தானைக், கெதியானே
நிலைமகளை யெவ்வயிர்க்கு முயிரான கிருபையானே,
எதியானே முக்கணனார் பதியாடன் மலரடியை
விரும்பிக் கொள்வாம்.

சுப்பிரமணியர் துதி.

மூன்றா முகங்கள் போற்றி முகம்பொழி கருணை
போற்றி, ஏவருந் துதிக்கவின்ற விராஜிதாள் போ

ற்றிக் காஞ்சி, மாவடி வைகுஞ் செவ்வேண் மலரடி.
போற்றி யன்னான், சேவலு மயிலும் போற்றித்
திருக்கைவேல் போற்றி போற்றி.

வாணி துதி.

சாற்று நற்றமிழ்ப் - பேற்றுக் கென்குறை
நோற்று வாணிகாள் - போற்று நெஞ்சமே.

திருநந்தி தேவர்துதி.

செம்பொரு ளாகமத் திறந்தெ நீத்தரு
நம்பவ மதுத்தநன் னர்தி வானவ
லும்பர்த மணிமுடி யுரிஞ்சிக் கன்றிய
வம்பவிழ் மலரடி மனத்தி ருத்துவாம்.

நால்வர் துதி.

போற்றி ஞானசம் பந்தர் பொலன்கழல்
போற்றி நாவுக் கரயர் புகழ்ப்பதம்
போற்றி வன்ஞெண்டர் பொன்னடி நகண்மலர்
போற்றி மாணிக்க வாசகர் பொற்சரண்.

மகாமகோபத்யாய, டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

அடையாய, சேன்னை-20.

மு க வு னை .

கடற்குழந்தை வையகத்துள் ஒவ்வொருவரும்; அடைதற்பாலது, கடவுளிடத்து அன்பு ஒன்றே. அவ்வன்பானது, பாலில் நெய்யும் விற்றகிறீழும் போன்று ஒருவர் காட்டற்பாலதன்று. அவ்வன்புடைமையால் வெளிப்படுஞ்செயல்களைக் கண்ட விடத்து, இவை யுண்மையால், இங்கே அன்புண்டென்று நிச்சயித்துக்கொளற்பாலதாகும். அது பொய்யாமொழி. “அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குந்தா ழார்வலர்-புன்கணீர் பூசறரும்” எனவும். திருக்களிற்றுப்படியார். “சுரந்த திரமுலைக்கே ஆயதிரு ஞானஞ், சுரந்துண்டார் பிள்ளையெசை சொல்லச்-சுரந்த, தனமுடையா டென்பாண்டி மாதினி தாழ்ந்த, மனமுடையா என்பிருந்த வாறு.” எனவும். வருவனவற்றானறிக.

முற்றறிவு முத்தொழிலுடையராகித், தம்பயன் கருதாது மலசம்பந்தராகிய, ஆன்பாக்கண்மேல் வைத்தப் பெருங்கருணைத் திறத்தால், அவர்களுக்குத் தீனு, காண, புவன, போகங்களைக்கொடுத்து, ஆணவமலத்தை நீக்கி, அறிவைவிளக்கிப் பாசவில் க்கமும், சிவத்துவ விளக்கமும் செய்யும் பரமபதி வியாருவரே. அவர் சிவனாகலின், அவருக்கே அன்பு செலுத்தல்வேண்டும். சிவனிடத்து அன்பு டைடைக்கு அடையாளம், அச்சிவனுடைய உண்

மையை நினைத்தல், கேட்டல், காண்டல் செய்த பொழுதே தன்மனம் நெகிழ்தலும், உரோமஞ்சலி ர்த்தலும், ராத்தழுதழுத்தலும், சொற்றமொறலும், அவர் உவப்பனசெய்தலும், வெறுப்பன ஒழித்த லும், அவரடியாரைக் கண்டவிடத்து அவராகப் பாவித்து, அவ்வடியாருக்கு னேரிட்ட மனக்குறையை நீக்கலும், போஷித்தலும் பிறவுமாய். இவ்வ ன்பு இல்லாவிடத்துச் சிவனையடைதல் எவ்வழி யானுங்கூடாது. அது திருநாவுக்கரசு ராயனார்

தேவாரம்.

“உள்ள முள்கலந் தேத்தவல் லார்க்கலாற்”
கள்ள முள்ளவ ருக்கருள் வானலன்
வெள்ள மும்மர வும்நீர வஞ்சடை
வள்ள லாகிய வான்மியூ ரீசனே.”

“நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே
புக்கு நிற்கும்பொன் னூர்சடைப் புண்ணிபன்
பொக்க மிக்கவர் பூஷீ ருக்கண்டு
நக்கு நிற்ப ரவர்தமை ராடியே.” எனவும்.

திருமந்திரம். “என்பே விறகா விறைச்சி யறுத்தி
ட்டிப், பொன்போ லெரியிற் பொரிய வறுப்பினும்,
அன்போ டிருகி யகங்குழைந் தார்க்கன்றி, என்
போன் மணியினை யெய்தவொண் னாதே.” என
வும். மணிவாசகம். “தேவ தேவன்மெய்ச் சே
வகன் மென்பெ ருந்துறை ராயகன், மூவ ராலுமறி

ய்யா னாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னி டன்னிச்
 சடநமே.” எனவும். திருக்களிற்றுப்படியார்.

“அன்பேயென் னன்பேயென் றன்பா லழைத்
 தழைத்திட், டன்பேயன் பாக வறிவழியும்-அன்
 பன்றி, தீர்த்தந்தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்
 யாது, சாத்தும் பழமன்றே தான்.” என வருவன
 வற்றுனறிக.

இவ்வன்பு புல பிறவிகள் தோறும் பலன் கரு
 சாது செய்த புண்ணியமே லீட்டினால், சிவனருளி
 ச்செய்யவரும். சிவனருளின்றி இவ்வன்பு ஒரு
 வழியானுங்கைகூடாது, அதை வாயுசங்கிதையில்
 “ஆக்கவ னருளாற் பத்தி னன்குண்டாம் பத்திய,
 லவனரு ளுண்டாம். “வீங்கிய பத்தி பற்பல பிற
 ப்பில் வேதங்க ளுரைத்திரும் படியே, தீங்கறு கரும்
 மியற்றிய பலத்தாற் சிவனருள் செய்திட வரு
 பால், ஓங்கிய பத்தியாற் சிவதரும் மொழிவறப் புரி
 ந்திடப் படுமால்.”

எனக்கூறுபாற்றுனறிக. இடையறாது முறு
 கிவளரும் அன்பின் முதிர்ச்சியிலேசிவம் விளங்கும்.

மணிவாசகம்.

“பத்திவலையிற்படுவோ ன்காண்க” எனவும்.

“அர்பையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே அன்றி
 னில் கீனார்தவா ரமுதே, மொய்ம்மையே பெருக்

சிப் பொழுதினைச் சுருக்கும் புழுக்கலைப் புலைய
 னென் றனக்குச், செம்மையைய யாயசிவபத மளித்த
 செல்வமே சிவபெருமானே, இம்மையே யுன்னைச்
 சிக்கெனப் பிடித்தே நெங்கெழுந் தருளுவ தி
 னியே.” அன்பும் சிவமும் பேதமற அபேதமாய்
 நிற்கும். அது, திருமந்திரம்.

“அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவிலார்
 அன்பே சிவமாவ தியாரு மறிகிலர்
 அன்பே சிவமாவ தியாரு மறிந்தரின்
 அன்பே சிவமா யமர்ந்திருப் பாரே.”

எனவும்.

மணிவாசகம்.

“மாறிநின் றென்னை மயக்கமும் வஞ்சப் புலனைந்
 தின் வழியடைத் தழுதே, ஊறிநின் றென்னு ளெ
 ழுபரஞ் சோதி யுள்ளவா காணவந் தருளாய், தேற
 ளன் றெளிவே சிவபெரு மாளே திருப்பெருந் து
 றையுறை சிவனே, ஈறிலாப் பதங்க ளியாவையுங்
 கடந்த விற்பமே யென்னுடை யன்பே.”

என வரும்.

ஆதலின் சிவனை ராமெல்லோரும், விரும்பி பவ
 ரிடத்தே மாறாத அன்பு செய்தல்வேண்டும். இவ்
 வன்டின் தன்மையால் முத்திபெற்றார் பலருளர்.
 அவருள் பூர்வரகுணே தவம் சரிதத்தை, யானிது
 வரை கற்றுங்கேட்டு முள்ளபடி, என் சிற்றறிவிற்
 போந்தவா றென்சுருவின் றிருவருளை யுன்னிட்டு

எழுதியுள்ளேன். ஆதலின் பெரியோர் பிழையு
தேற்பொறுப்பீராக.

இந்நூலை யெழுதும்படி யென்னைப் பல்காலு
முற்சாகப்படுத்தித் தாமுமார் சாற்றுக்கனியுமீந்து
முலையிலிருந்தவனை முற்றத்திலிழுத்தாற் போன்றெ
ன்னை வெளிவரச்செய்த ம-III-III-ஸ்ரீ. கோ. கோவி
ந்துராஜ முதலியாருக்கு வந்தனமளிக்கின்றேன்.

என்னையு மிந்நூலையு மொருபொருளாக வெண்
ணிச் சாற்றுக்கவிகளீந்த பாவாணர் பலரையும்
பணிவின்றேன்.

இந்நூற்கு வேண்டுமுதலிகளைப் புரிந்து, இதை
முற்றுவித்த வெண்து ஆப்தகண்பரு ளொருவரா
கிய ம-III-III-ஸ்ரீ. நு. முருகேச நாயகரது கருணை
யென்னாலென்றும் மறக்கற்பாலதன்று.

இந்நூலை யாதொரு பிழைபாடுமின்றி மிகச்சிர
த்தையோ டச்சிற்பதித்த ம-III-III-ஸ்ரீ. பு. நாராயண
சாமிப் பிள்ளையும், ஷெயார் நற்றமிழ்விவாசமென்
னும் அச்சியந்திரசாலையும், பல்லாண்டு பல்லாண்
டாக வாழ்கவெனப் பரமன்றிருவருளை வேண்டு
கின்றேன்.

இங்ஙனம்

பெ. மு த் து சா மி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ வரகுணதேவர்

சரித்திரம்.

சபாபதி துதி.

உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவன்
 நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
 அலகில் சோதிய னம்பலத் தாழ்வான்
 மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

சந்திரீடங்கள் அறுபத்து நான்கினுள், முதன்
 மையானதும், சிவபெருமானால் அறுபத்துமூன்றுக்கு
 திருவிளையாடல் புரிந்ததும், மூர்த்தி, தலம், தீர்த்
 தம் என்னும் முச்சிறப்புகளுற்றதும், சிவபெரு
 மான், உமாதேவியார், முருகக்கடவுள் ஆகிய இம்
 மூவரால், அரசுசெய்ததும், திருஞான சம்பந்தமூ
 ர்த்திராயனார் இட்ட திருவேடு எதிரேறப்பெற்ற
 வைகை நதியினால் பல வளங்களடைந்ததுமான
 மதுரைமாநகரை அரசு செலுத்திவந்தவர் திருமுக
 ரங்கண்ட குலசேகர பாண்டியர். அவர் குமாரர்,
 மலயத்துவச பாண்டியர். இவர் புத்திரப் பேறின்
 மையால், புத்திரகாமேஷ்டி யாகஞ்செய்து பூர்வ

புண்ணிய மேலீட்டினால் உமாநேவியாரையே புத்திரியாராக எய்தும் பெரும்பேற்றை யடைந்து, தன் சிவபெருமானது திருவடி நீழலிலடைந்தனர். தேவியார் அரசுசெய்து வந்தனர். சிவபெருமான் சோமசுந்தர பாண்டியராக வெழுந்தருளிய நிராட்டியார்ரைத் திருமணமுடிந்தபின்னர்த் தான் இராஜரீகஞ்செய்து, தன் குமாரராகிய உக்கிரபாண்டியருக்கு முடிசூட்டினர். இவருக்குப் பின் இவர் குமாரர், வீரபாண்டியர். இவர் புத்திரர், அரிடேக பாண்டியர். இவர் பிள்ளை, விக்கிரமபாண்டியர். இவர் சேய், இராஜசேகர பாண்டியர். இவர் தனயர், குலோத்துங்க பாண்டியர். அவர் புதல்வர், அனந்தகுண பாண்டியர். அவர் மைந்தர், குலபூஷண பாண்டியர். அவர் பிள்ளை, இராஜேந்திர பாண்டியர். அவர் புத்திரர், இராஜசபாண்டியர். அவர் சேய், இராஜகெம்பீர பாண்டியர். அவர் குமாரர், பாண்டிவங்கிய தீபபாண்டியர். அவர் புத்திரர், புரந்தரசித்துப் பாண்டியர். அவர் பிள்ளை, பாண்டிவங்கியபதாக பாண்டியர். அவர் மைந்தர், சுந்தரேசபாத சேகரபாண்டியர் முதலிய பாண்டிய வரசர்கள், ஒருவர்பின் ஒருவர் புத்திரராகத்தோன்றி, அரசாண்டு வந்தார்கள்.

இச்சுந்தரேசபாதசேகர பாண்டியருக்குச் சைவமோங்கித் தழைக்கவும், அன்பினால் ஆனமகோடிகள் கடைத்தேறவும், சைவத்தின்மேற் சமயமில்லையெனும் உண்மை விளங்கவும், சோமசுந்தரக்

கடவுளருடைய திருபையால் கோடி மண்மதர்கள் லுருங்குகூடி யொச்சவடிவமாகப் பிறந்ததையொப்ப வரகுணபாண்டியர், புத்திரராகத் திருவவதாரஞ்செய்தனர். தந்தையார் இவருக்குச் செய்யவேண்டிய ஜாதகாநிகர்மங்களையும், சாஸ்திரவிதிப்படி முடித்து, ஐந்துவயதில் பள்ளியிலமர்த்தினர். இவர் நூல்களை ஐயந்திரிபறக்கற்றுப் போர்க்கூரிய கண்களிலும் வல்லுகராய், முற்பிறப்பில் பயன்சூழியாது செய்த சிவபுண்ணியமே லீட்டினால், சிவபெருமானிடத்து மென்மேலும் பெருகி எழுந்த அன்பின் முதிர்ச்சியினால் விபூதி, உருத்திராட்சமுதலிய சிவசின்னங்களைத் தரித்துக் காலங்கடீடாதும பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் புழங்கிச் சோமகந்தாக் கடவுளரையும், அங்கயற்கணம்மையாலையும் தரிசித்து வருவாராயினர்.

சந்திரேசபாத சேகரபாண்டியர், தான் தாங்கின பூபாரத்தை இவர் தோண்மீட்கற்றித் தான் தேவநாயகராகிய சிவபெருமானது திருவடிநிழலின்சீழமர்ந்தனர். வரகுணபாண்டியர் எங்குஞ் சைவந்தழைத்தோங்கச் செய்து தன்னாலும், தன் சேனைகளாலும், பகைவராலும், கள்வராலும், விலங்காதிமுதலியவைகளாலும் தன் குடிகளுக்கோ ரபாயமும் நேரிடாதபடிக் காத்து, மனுரீதி விதிப்படி செங்கோலோச்சி வருங்காலத்தில், ஓர்நாள் வேட்டைமீதெழுந்த பெருவிருப்பினால் குதிரையேறித்

தன் நாட்டை நீத்துக் காட்டுக்குச் சென்றனர். அக்காட்டிலுள்ள புலி, காடி, யானை, சிங்கம், பன்றி, மான்முதலிய மிருகங்களைச் சூரியன்மேற்றிசைச் செல்லுங்காறும், களைகளைவிட்டுக் கொன்று மிகச்சந்தோஷமாகத் தன் *வாசியை மனத்தைக் காட்டினும், வேகமாகச் செலுத்திவராநிற்க, அவ்வழியினின்ற டபமுமரத்தின்கீழ் ஓரந்தணன் றுரின்றிருந்தானாக. அதிலேவகமாகவரும் *இவ்விரியானது மேற்கூறிய மறையவன்மார்பில் தன் கால்வைத்துச் செல்ல, அப்பிராமணன் அறிவழிந்திறந்தான். அதனை யறியாத பாண்டியர் தானேறிவந்த *துரகத்தோடு தன் கோயிற்குச் சென்றனர். இறந்த அந்த வேதியனுடைய உடலைக் காணியில், அவன் உறவினர்களாகிய †விப்பிரர்களுடுத்துப் பாண்டியருடைய அரண்மனையெய்தி, இச்செய்தியைக் கூற. அரசன் வருத்தமுற்றுஅப் ‡புகார்கையில் மிருந்த பொருளைக்கொடுத்து, உயர்நீத்தப்பிரேதத்தை தகனகிரியை முற்றுவித்தனர். மனத்தில் மிகவும் வருத்தமடைந்த வரகுணபாண்டியரை, பிரமஹத்தியானது தொடர்ந்து பிடித்துக் கொண்டது. வரகுணபாண்டியர் தன்னைப் பற்றிய பிரமஹத்திக்ருப்பிராயச்சித்தமாக, †அந்தணர்குறியபடியாகஞ்செய்தும், அடி பிரமாவும், நடுவிஷ்ணுவும், முடி-ருத்திராம்சமுமாகிய அரசமரத்தைப் பிர

* குதிரை. † ஆலமரம். ‡ பிராமணர்.

தக்ஷிணஞ்செய்தும், பார்ப்பார்களுக்குக் கோதான முதலிய தானங்கள் புரிந்தும், பசுக்களுண்ண அறு கம்புல்லீந்தும், பஞ்சகவ்ளியத்தையும், பசுவின் து கொம்புகள் தோய்ந்த நீரையுங்குடித்தும், இன்னும் பலவகைப்பட்ட காரியங்களையுஞ் செய்தார். அப்பிரமஹத்தியானது, நீங்காத வலிமையுடைய தாய் மேலோங்கி உம்மென்றுறுத்தும், மார்பைத்த ட்டும், ஏங்கும், பெருமூச்சுவிடும், கைகொட்டும், சிரிக்கும், அழும், பழிகொடுவென்னும், தனது பிள்ளைந்தவாயினேத்திறக்கும், இரைச்சலிடும், அணுவை ப்போற் சிறுகும், மலையைப்போ லுயரும், பழிவாங்குவெனென்று பிடிக்கும். இவ்வாயு ஒருநிமிஷமாகிலும் தன்னைவிட்டு நீங்காத, பிரமஹத்திக்குப் பயந்தவராகிய வரகுணபாண்டியர், ஒளியிழந்த சந்திரன்போலவும், வேழமுண்ட விளங்கனிப்போலவும், விஷயிழந்த நாகம்போலவும், நாளுக்குநாள் ஒடுங்குவதை *வேதபாரகர்கண்டு, ஓ அரசனே! இப்பிரமஹத்தித் தோஷத்தைப் பிரமனது சிரத்தைக் கொய்த தர்மமூர்த்தியாகிய நம் சோமசுந்தரக்கடவுளை, அம்மையாரோடு ஆயிரத்தெட்டுதரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து வருவாயாகில், இப்பிரமச்சாயைக்குத் தீர்வுகாட்டி யருளுவர் என்றனர்.

அவ்வார்த்தையைச் செவியேற்ற பாண்டியர் அவ்வாறே சென்று பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில்

மூழ்கி, ஆலயத்தை ஆயிரத்தெட்டுதரம் பிரதக்ஷி
 னாஞ்செய்து, சுவாமி திருமுன்னர்நின்று, எம்பெ
 ருமானே! இந்திரன் விருத்திராசுரனைக் கொன்ற
 தனூலடைந்த பிரமஹத்தியையும், காதினாலுங்
 கேட்டற்கரிய கொடுஞ்செய்கையான தாயைப்பு
 ணர்ந்து, தகப்பனைக் கொலைசெய்த பூசரனது பர்
 பா தகத்தையும், இவர்களறிந்து செய்திருந்தும்
 விலக்கினர். அங்கயற்கண்ணம்மையை ஆகத்தம
 ர்த்திய சோமசந்தரக் கடவுளே! யானே அந்நிபா
 மையாற் செய்த இப்பிரமஹத்தியை நீக்ருதல், தே
 வரீருக் கரிதன்றே, என்று வணங்கி நின்றனர்.
 அத்தனுவாயில் ஆகாயத்திலோர் அசரீரி வாக்கு
 ண்டாய்து. அதென்னெனின்: அரசனே! எம்மை
 யொருதரம் வலம்வந்தால் அஸ்வமேதப்பலன் கிட
 டும். ஆகையால் நீசெய்த பிரதக்ஷிணத்தால் மகிழ்
 வுற்றேம். இனி அப்பிரமஹத்திக்கு அஞ்சதிலொ
 ழிக. இரப்போர்க கீதற்பொருட்டு, வைப்புந் திர
 வியஞ் சேர்த்துவைக்கு மீகையாளர் போன்று,
 பொற்கட்டிகளை முத்துக்களோடு, அலைகளாகிய
 கைகளால் வாரிக்கொடுவந் தொதுக்குந் துறையை
 யுடைய பொன்னிநாட்டரசனாகிய விக்கிரமச்சோ
 ழன், உன்னோடு போர்செய்ய வருவன். நீயும்வ
 னோடு எதிர்ப்பாய். நமதருளால் அவன் உனக்
 குத் தோற்றோடுவன். நீயும்வனைத் துரத்திக்கொ
 ண்டோடுஞ் சமயத்து, நம்மை நாமே அர்ச்சனை
 செய்த தலமாகிய, திருவிடைமருதூரை யடை

வாய், உன்னுடைய பிரமஹத்தியை அங்கே ஒழிப்போம் என்றருளினார்.

வரகுணபாண்டியர் சிவபெருமானது திருவருளைத் துதித்து, எனது தலைவரே! தேவரீர் அருளிச் செய்த தலத்தில் மருதமரத்தின்கீழ்த் தாங்களெழுந்தருளிய விதமும், எமையாமருச்சித்த தலம் உண்டீர்! அதன் காரணமும், அடியேற்கருட் செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். அதைக்கேட்ட சிவபெருமான் மகிழ்ந்து, அரசனே! கேட்பாயாத : நாம் திருக்கையில் உமாதேவியாரோடு வீற்றிருக்குஞ் சமயத்தில், தேவியார் கர்மைப் பணிந்து, தேவரீர், பூவுலகில் எழுந்தருளியிருக்கும் க்ஷேத்திரங்களைக் காட்டி யருளவேண்டுமென்று கேட்டனர். அவ்வாறே நாமெழுந்தருளி யிருக்கும் எல்லாத் தலங்களையும் காட்டிக்கொண்டு, காவிரித் தென் கரையிலுள்ள திருவிடைமருதூர்க்கு எழுந்தருளுகையில், திருக்கையானது, எம்மையும், நாயகியாரையும் பிரிவாற்றுகு மருதவிருகடி வடிவென்று நிற்கக்கண்டு, நாம் தேவியாரோடு அதன் நீழலி லெழுந்தருளினோம். அன்றுமுதல் அப்பதிக்கு, மருதூரெண்ணுந் திருநாம முண்டாயது. நாம் மருதினடியில் எழுந்தருளியவிதம் இதுதானாகும். வேந்தனே! எமையாமருச்சித்த விதமுஞ் சொல்லுவாக் கேட்க: காசிபர் முதலிய முனிவர்கள், அகத்தியமுனிவருடைய கட்டளைப்படி, ஸ்ரீ

ஞ்செய்ய வாணியால் வேதாகமங்களி னுண்மை ப்பொருளை யுணர்ந்து, இலட்சுமியால் சிவபூஜா வுபகரணங்களைப் பெற்று, உமாதேவியா ரருளை ராடி, ஓர் நந்தவன முண்டாக்கித் தவஞ்செய் தார்கள்.

பார்வதியார் பிரசன்னமாக : முனிவர்கள் பர வசத்தர்களாய்த் தொழுது, தாய்! தேவரீரது திருநாயகராகிய, சிவபிரான் தரிசனம்வேண்டுமெ ன்று வரங்கேட்டார்கள். உமாதேவியார், நம்மைத் தமதிதய கமலத்தில் நினைத்தனர். நாம் சோதி மயமான இலிங்கமூர்த்தியாய்; எழுந்தருளிக் காட் சிதந்து உமையே! நாமிப்போது, எழுந்தருளிய சோதிலிங்கத்தோடு, இத்தலத்தில் அநாதியாயுள்ள இலிங்கத்தையுஞ் சேர்த்து, யாவரும் பூசித்துக்க டைத்தேறும்படி நாமே பூசிப்போமெனக் கூறிக் கலப்பித்துப் பூசித்தோம், என்னுராக : வரகுண தேவர் சந்தோஷச் சமுத்திரத்தில் மூழ்கித் தன துறுப்புக்கொல்லாம், நிலமுறப்பஞ்சாங்க, அட்டா ங்கமாகப் பணிந்து, தமதரண்மனையைச் சார்ந் தார். சிலநாட் கழிய, ஆத்திமாலை யை யணிந்த சோழன், புலிக்கொடியுயர்த்திய தனது நால்வகை ச்சேனைகளோடும் கடல்பொங்கி யெழுந்ததைப் போன்று, பாண்டி நாட்டின்மேற் பண்டியெடுத்து வந்தான். இஃதுணர்ந்த வரகுணதேவர், குதிரை மீதேறிக்கொண்டு, சோழன் சேனையுட் புகுந்து

போர்செய்யாநிற்கப் பஞ்சக்குவியலில் பெருங்கா
 ற்புருந்தா லெப்படிபறக்குமோ, அப்படிச்சோ
 ழன் சேனைகள் ஒட்டெடுத்தனர். விக்கிரமச்சோ
 ழன், மனநிலைகலங்கித் தன் சேனைகட்கு ஒளித்து
 க்கொள்ள வழிகாண்பிப்பான்போல், அவர்களு
 க்கு முன்னோடிப் போனான். அவ்வாறேடின
 சோழனைப் பாண்டியர் துரத்திக்கொண்டே வான
 மனாவியதெங்கும், தெங்குப்பாற் கமுகும், கமுகு
 போற் கரும்பும், கரும்புபோற் செந்நெற்பயிரும்
 பொருந்திய வளமிக்க நிலங்களும் பிற்பட, சூதாடு
 கருவிகள்போன்ற *குயங்களையுடைய, மகளிர்கீள்
 நீராடிச் சஞ்சரிக்குங் குளிர்ந்த துறையையுடைய
 காவிரிநதியின் தென்புறத்திலுள்ள திருவிடைமரு
 தூரையடைந்தனர். வரகுணதேவர் சோழனைத்
 துரத்துவதை விட்டு, அத்தினக் கதைப்பூசமாகை
 யால் காவிரியின் பூசத்துறையில் நீராடி, மருதின்
 கீழ் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானாரை, வண
 ங்கவேண்டிக் கீழைக்கோபுர வாயிலைக்கடந்து உட்
 சென்றனர். பிரமச்சாரையை அவரோடு செல்லமா
 ட்டாது புறத்தே நின்றது. உட்புகுந்த பாண்டி
 யர் பெருப்பிலிட்ட வெண்ணெய்க் குன்றெனமன
 முருகி, எந்தையே! எப்புவனங்களையும் படைத்த
 சிவனே! எத்தவர்களுக்குத் தந்தையே! எல்லாம்
 வல்ல முழுமுதற்பொருளே! வேதரூபமானவரே,

அவ்வெதற்களாலு மெட்டுதற்கரிய சோதிருபமா
 னவரே! பிரிதவி, அப்பு, தேபு, வாயு, ஆகாயம்,
 சூரியசந்திரர்களாய், இவ்வேழு மல்லாதவராயிரு
 க்கின்றவரே! பண்ணைபந்த மழலை மொழியையு
 டைய உபாதேவியாரின் தலைவரே! தரிசித்தவர்க
 ளுக்குப் பெரானந்தத்தருந் திருக்கூத்தை யுடைய
 வரே! அன்மாக்களுக்கும் சுகத்தைக் கொடுக்கப்ப
 ட்டவரே! பாம்பையணிந்த சடைமுடியையுடைய
 வரே! அடியெனை வருத்திய பிரமஹத்தியை மாற்
 றியநுளிய, மருதவானரே என்று பற்பலவிதமாகத்
 துதித்துப் பன்முறை கீழ்விழுந்து வணங்குகின்ற
 னர். மருதப்பிரான், வரகுணாதேவரை கேக்கி
 லைம்பலர்மலை வேய்ந்த வெந்தனே! உன்னை
 வருத்திய பிரமஹத்தியானது, கீழைக் கோபுரவா
 யிலில் நிற்கின்றது. நீ அவ்வழியிற் செல்வாய்க்
 மேற்றிசையிலுள்ள பொன்பலைபோன்ற பெரிய
 மேலைக்கோபுரவாயிலால், வெளியினீங்கிச் சிலரா
 ளிங்கிநுந்து, பிறகு நமது மதுரைக்குச் செல்வாய்
 என்று திருவாய்மலர்ந்தனர். வரகுணாதேவர், அவ்
 வெதவாக்கியத்தைக் கேட்டுக் கோபிலைப் பிரதக்ஷி
 னந்தசெய்து, பிரிவாற்றாமையால் வாயில்கடோ
 தும், அடிக்கடி கீழ்விழுந்து வணங்கியழுந்து,
 உயர்ந்த மேலைக்கோபுரவாயில் வழியாகச் சென்று,
 தன் பெயரால் தங்கக் கலசங்களிட்ட, அழகிய
 கோபுரவொன்றைக் கட்டுவித்தனர். பின்னர் சில
 மால், அத்திருவிடை மருதாரிலேயே வசித்துக்கா

லங்கடோலும் தவறாது மருதப்பிரானை வணங்கித்
 துதித்துவரும் நாட்சளில், ஓர்நாள் திருடனொரு
 வன் வரகுணதேவருடைய அரண்மனையிற் கன்
 னம்வைத்து, உட்புகுந்து *பண்டாரத்திலிருந்து
 மிகுதியான பொருள்களைக் களவசெய்து, திருப்பி
 வெளியே வருங்கால், காவலாளர் விழித்துக்கொ
 ண்டி அக்களவனைப் பிடித்துக் கட்டி யிழுத்துக்
 கொண்டுவந்து, வரகுணதேவர் முன்விட்டார்கள்.
 வரகுணதேவர், அக்களவனுடைய உடல்முழுதும்
 விபூதியிருக்கக்கண்டு, இவர் ஒரு பெரிய சிவனடி
 யார். இவருக் கேதாவது, சிவபுண்ணியத்திற்குப்
 பொருள் வேண்டியிருந்தார். இவர் தம்மிடத்தி
 ன்பையால், தம்மிடத்துக் களவசெய்தாராக வேண்
 டுபென்னுன்றி, அஞ்சி, அவரைக் கட்டியிருந்து
 கட்டைச் சேவகராலளிழ்ப்பித்து, மிகவுமுடிசார
 ன்செய்து பின்னுமதிகமான பொருள் கொடுத்து
 வணங்கி யனுப்பினர். இவற்றைக் கண்டார் பல
 ராச்சரிய முற்றவர். இதனை.

“வெள்ளை நீறு பெய்யிற் கண்டு
 கள்வன் கையிற் கட்டவிழ்ப் பித்த
 பெரிய வன்மீன் வரகுண தேவர்.”

என்னும், பட்டினத்தடியினர் திருவாக்கானறிக.

பின்னொருநாள், மாரிக்காலத்திரவில் ஊருக்கு
 ப்புறம்பேயுள்ள கரட்டில் ரரிகள், கூட்டங்கூட்
 டமாகக்கூடித் தங்கள் ஜாதிவழக்கம்போல் ஜாமந்
 தோறும், ம்போ, குவ்வா! குவ்வா!! குவ்வாவென்று
 ஊனையிட்டன. இக் கூச்சலானது, அரண்மனை
 யின் பள்ளியறையில், சயனித்தபடியே சிவசிந்த
 னையிலிருக்கும், வரகுணதேவர் செவியிற் சம்போ,
 சிவா! சிவா!! சிவாவென்பதாகக் கேட்டது. உட
 னே வரகுணதேவர், தன்னமைச்சர்களையழைத்து,
 ஒ மந்திரிகளே! பேயுமுறங்கும்படியான இந்நள்
 ளிரவில் எம்பெருமான், திருவடிக்கன்புடையார்
 பலர், ஏதோ ஆபத்தால் சிவனை ந்துதித்து வருந்து
 கின்றனர். ஆகலின் நீங்கள் சென்று, அன்னோ
 ருக்கு ரோரிட்ட விபத்தைநீக்கி, அவர்களை இங்கே
 யழைத்து வாருங்கள். சீக்கிரஞ் செல்லுங்கள்
 செல்லுங்களென்றனர். அவ்வார்த்தையைக் கே
 ட்ட மந்திரிகள், வரகுணதேவரை வணங்கி, அர
 சனே! அது சிவனடியார்களின் கூச்சலன்று.
 * ஒரிக்குழாங்கள், மழைக்காலமானதால், நண்டு,
 நத்தைமுதலியவைளைப் பிடித்துத் தின்று, கூட்ட
 ங்கூட்டமாகச் சேர்ந்து ஊனையிடுகின்றனஎன்றார்
 கள். வரகுணதேவர் மந்திரிகளே! நீங்கள் சொன்
 னபடி *சம்புக்களையாயினும், அவைகள் குளிரி
 னால் வருந்திச் சிவனைப் பிரார்த்திக்கின்றனவெ

ன்று, இரவுநீங்கு முன்னெழுந்து, கர்மானுட்டா
 னங் ஸா முடித்துக் கொலுமண்டபத்தில் வந்தவு
 டனே, அநேகம் வேடர்களை வரவழைத்து, ஒ
 வேடர்களை! நீங்கள் காட்டிலுள்ள *ஊளன்களை
 யாதொரு தீங்குஞ் செய்யாமற் பிடித்துவாருங்க
 ளென்று கட்டளையிட்டனர். அவ்வுத்தரவைச் சிர
 மேற்கொண்ட வேடர்கள் வலைகளையும், கண்ணிக
 ளையும் வைத்துப் பிடித்துவந்து, அரசன்முன்வி
 ட்டு வணங்கி நின்றார்கள். வரகுணதேவர், அவை
 களுக்கு உயர்ந்த பீதாம்பரங்களாலும், சால்வைகள
 ளாலும், கப்பளங்களாலும் அங்கிகள் தைத்துப்
 போட்டுப் பசியாற வாகாரங்களிட்டு, வணங்கிக்
 காட்டிற் செலுத்தினர். இவ்வதிசயத்தைக்கண்ட
 அறிவிலார் சிலர், இவ்வரசனுக்குப் பைத்தியம்பி
 டித்ததென் றெண்ணினர். அறிவுளார் பலர், அரச
 னுடைய அன்பின் தன்மையைப் புகழ்ந்து, துதி
 த்தனர். இதனாலன்றோ பட்டினத்தாரும்,

“ஓடும் பன்னரி யுளையேட் டரணைப்
 பாடின வென்று படாம்பல வளித்த
 பெரிய வன்பின் வரகுண தேவர்.” என்றார்.

மற்றோர்தினம், மழைபொழியாநிற்க, அவ்வீர
 னில் ஏரி, குளம், குட்டை, வயல்முதலிய இடங்க
 ளிலுள்ள தவளைகள், வானினின்றும் வீழ்ந்த குளி

ர்ச்சிபொருந்திய புதுநீரினால், சந்தோஷித்துப் பே
 ரிரைச்சலோடுங் கத்தின, தவளைகள், உருவத்தினு
 லும், நிறத்தினுலும், ஒலியினுலும் பலபேதங்களா
 கும். அவைகளிலொருவிதமான தவளைகளுண்டு.
 அவைகளை வறட்டுத் தவளைகென்பார்கள். அத்
 தவளைகள், தங்கள் வழக்கப்படி, வர்ற! வர்ற!! வர்ற
 வென்று கத்தின, அப்படிக் கத்தினது அரண்
 பனையில், தூங்காமற் றாங்கும் வரகுண தேவர்கெனி
 யில், அர்! அர்!! அர்வென்னுஞ் சத்தமாகக் கேட்
 டது. வரகுணதேவர் உடனே எழுந்து, பந்திரி
 களை விளித்து, ஓ பந்திரிகாள்! கறுத்து மையைப்
 பொன்றிருக்கும், இவ்விராவில் சிவனடியர் சிவர்,
 யாதோ துன்பத்தால் வருந்தி அரணைப் பிரார்த்திக்
 கின்றனர். நாம் கேட்டுஞ் சும்மாயிருக்கப்படாது,
 அடியாருக்கு றேரிட்ட ஆபத்தை நீக்குதல் பெரு
 ன்சிவபுண்ணியமன்றோ? ஆதலின் நீவிர் சென்ற
 ன்வினார் குறையை நீக்கி, யவர்களை யழைத்து வம்
 பின், என்றனர். பந்திரிகள் வெந்தனை நோக்கி,
 சுவாமி! அவை *பேட்கங்கள். மழையின் புதுஜலச்
 சேர்க்கையால், அவைகள் சந்தோஷித்துக் கூவநி
 ன்றனவென்று, மிகப் பணிவோ டுரைத்தார்கள்.
 வரகுணதேவர், நீவிர் சொன்னபடி அவைகள்
 * துணைகளையாயினும், ஜலமிகுதியினால் இரைய
 கப்படாது அரணைப் பிரார்த்தித்தனவாக விருக்கு

மென்று, பொன் மணலையும், இரத்தினங்களையும்
 அரிசி, நொய், தண்டு, சாதமுதலியவைகளிற் கல
 ந்து, மந்திரிகளோடு தாமும் பாசாரியாக நடந்து,
 எங்கெங்குமுள்ள ஜலத்திலிருக்கும், மண்டுகங்க
 னைப் பணிந்து அவைகளுக்குத் தூவினர். இவ்வ
 ன்பினைக்கண்ட மந்திரிமுதலானார்; அரசனைக்கொ
 ண்டாடித் தாமும், சிவனிடத் தன்புமேற் கொண்
 டொழுசுவாராயினர். இதை பட்டினத்துப் பிள்
 னையாரும்,

“சுவனைப் புனலிற் றவனை யரற்ற
 ஈசன் றன்னை யேத்தின வென்று
 காசம் பொன்னுங் கலந்து தூவின
 பெரிய வன்பின் வரகுண தேவர்.” என்றார்.

வேறார் பகல் சிவபுண்ணிய ரொருவர், திரு
 ளிடைமருதூ ருடையாருக்குத் திருவபிஷேகத்
 தைலத்தின் பொருட்டு, வளம்பொருந்திய என்னை
 வெயிலிற் காயவைத்திருந்தார். அவ்வழியே செ
 ன்ற அவ்வூரிலுள்ளா னொருவன், அந்த எள்ளில்
 ஒரு பிடியெடுத்து வாயிற் போகட்டுக்கொண்டான்.
 சொந்தக்காரராகிய சிவனடியர், அவனைப் பார்த்து;
 அடா! நீ எம்பெருமான் திருவபிஷேகத்துக்காக
 வேண்டிய என்னைத்தின் றெச்சிற்படுத்தலாயோ
 வென்று அவனைப்பற்றி, அவன் தன் வாயிலுள்ள
 என்னை விழுங்கியாவது, உமிழ்ந்தாவது போகாத
 படிக்க காத்து, வரகுணதேவர் முன்கொண்டு போயி

னர். சிவனடியார், வரகுணதேவரை வணங்கி நடந்த காரியத்தை யறிவிக்க, வரகுணதேவர் பிரதிவாதியை நோக்கி, நீயேன் என் தின்றாயென்றார். அதற்கவன் மகாராஜனை! இச்சிவனடியார், சிவபெருமான் திருமஞ்சனத்துக்காக என் கொடுத்துச் சிவபுண்ணியத்தை யடையப்போகின்றாரே. அடியேனும் இந்த என்னைத்தின்றால், மறுபிறப்பில் மாடாகப்பிறந்து, இந்த என்னையாட்டுகின்ற, செக்கையிழுக்கும் பெறும்பேறெய்தலாமைன்று தின்றேன் என்றான்.

இதனைக் கேட்ட வரகுணதேவர், உடனே தன் சங்காதனத்தை விட்டுக் கீழிறங்கிவந்து, அவனை வணங்கிச்சுவாமி! செக்கிழுப்பது ஒரு மாடல்லவே, இரண்டிமாடன்றே வேண்டும். அதற்காகத் தேவரீர் ஒரு மாடாவீரானால், அடியேனும் மற்றொரு மாடாக வரும்படித் தங்கள் வாயிலிருக்கும் என்னைத் தயவுசெய்து அடியேன்கையிற் கொஞ்சம் உமிழவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். அவன் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சந்தோஷமும், பயமுமடைந்தவனாய்த் தன் வாயினின்றுங் கொஞ்சம் உமிழ, வரகுணதேவர் அதைத் தன் கரத்தாலேற்று மிகச்சந்தோஷத்தோடுண்டு, அவனை மிக்க பரியாதையோடு பெசரித் தனுப்பினர். இதைக் கண்டோரெல்லாரும் கொண்டாடினார்கள். இதனைப் பட்டினத்தடிகளும்,

“வழிபடு மொருவன் மஞ்சனத் தியர்றிய
செழுவிதை எள்ளைத் தின்னக் கண்டுப்
பிடித்தலு மவனிப் பிறப்புக் கென்ன
இடித்துக் கொண்டவ நெச்சிலை நுகர்ந்த
பெரிய வன்பின் வாகுண தேவர்.” எனத்
திருவாய்மலர்ந்தனர்.

பின்னோர்வைசல், வாகுணதேவர் மருதப்பரு
டைய சந்நதியின் வெளிபாடவீதியில் பிரதக்ஷிணம்
வருகையில், இறந்த மலர்ந்தனுடைய ஊன்கழிந்த
தலை யொன்றிருக்கக்கண்டு, அத்தலையைக் கையி
லெடுத்துக்கொண்டு அதனைப் பார்த்து, சுவாமீ!
தேவரீர் சிவபெருமானது திருக்கோயிலை வலம்,
வந்துவந்து, தேவரீருடைய உடல் முழுமையும்
தேய்ந்து, இன்னமும் உம்முடைய தலையானது
சுவாமியின் திருமாடவீதியில் இருக்கும் பெரும்பு
ண்ணியத்தைப்பெற்றீர். சுவாமீ! அடியெனுடைய
தலையும் உம்மைப்போலிருக்க, அடியெனை ஆசீர்
வதிக்க வேண்டுமென்று, பன்முறை வணங்கி
அதைத் தமது முகத்தோடு முகஞ்சேர்த்தும், முத்த
ங்கொடுத்தது மிருந்தனர். இவ்வன்பினைக் கண்ட
பல்லோர், வாகுணதேவரை வாழ்த்துதல் செய்த
னர். இதனாலன்றோ,

“மருத வட்டத் தொருதரிக் கிடந்த
தலையைக் கண்டு தலையுற வணங்கி

உன்மைப் போல வெம்மித் தீலையும்
கிடத்தல் வேண்டுமென் றித்தகுதித் திரந்த
பெரிய வண்டின் வரகுண தேவர்.

என்றார், பட்டினத்து சுவாமிகளும்.

ஒருதினம், வரகுணதேவர் மருதப்பரை வணங்குவேண்டி, ஆலயத்துட் சென்றனர். அத்தற்கு முன் ஒரு நாயானது, மலம் விசர்ஜித்து ஓடிப் போயிற்று. வரகுணதேவர், அந்நாயின் மலத்தைக்கண்டு மனம்பதைத்து, நான் முதற்பிரதக்ஷிணஞ் செய்து வருவதற்குள், இம்மலத்தை யாரொடுக்கின் றாரேரா. அவருக்கு எந்தேயத்திற் காற்கூறு தாறு கின்றேனென்று, முதற் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து வந்து பார்த்தார். அம்மலம் எடாமை நோக்கி, இரண்டாவது பிரதக்ஷிணம் வருவதற்குள் எடுப்பவர், என் தேயத்திலரைக்கூறு பெறுவரென்று இரண்டாவது பிரதக்ஷிணம் வந்தனர். அப்போதும் அது அப்படியே இருக்கக்கண்டு, மூன்றாவது பிரதக்ஷிணம் வருமுன்னரெடுப்பவர்க்கு, என் தேயத்தில் முக்காற்கூ றீவெனென்று, மூன்றாவது பிரதக்ஷிணம் வந்தனர். யாருமெடுத்தாரில்லை. வரகுண தேவர், என் தேயத்தை யானேயுடையெனென்று, தானே தன் கையினாலெடுத்தனர். இதைக் கண்டவ ராச்சரியமுற்றனர். இவ்வன்பின் தன்மையை நோக்கிப் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரும்,

“கோயின் முற்றத்து மீமிசை கிடப்ப
வாய்த்தனை வென்று நாய்க்கட்டட பெடுத்த
பெரிய வன்பின் வரகுண தேவர்.”

என்றுமுனிவர்.

ஐந்தாம் வரகுணதேவர், மருதவமகன் தரிசன
புத்தக திருவாலயத்திற்கு வரநிற்க, வழிவழி கிட
ந்ததீதார் வேம்புக்கலையைக் கண்டி, அது விலலிங்க
ஷ்ரவணபாகந் தனக்குத் தீதாற்றினே, மிகவும்தீசயங்
கொண்டி, தபது காங்கனாலெற்றதுக் கண்கல
வொற்றித் தன் கணுநிபேபாத்த, மந்திரிகளை பெய்கி
இது என்ன கலி பென்றார். அபையார் கல்,
அரசே! அது வேம்புக்கலி, இக்கலையைக் காய்க்
கின்ற மாமுரிது வாக்குவென்று, எநிரினின்று வேம்ப
வைக் காண்டித்தார்தள். வரகுணதேவர் வேம்ப
மாத்தகக்கண்டி, மிகவும்பன முருகி, ஐயோ : இவ
விலிங்கங்களின் திருமீனியில் குரிய உத்தவந்
தாக்குகின்றதே. அதனாலன்றோ, மேனி வெய்
பிக் தீர்னிமுகின்றன, என்று வெகு பதைப்புற்று,
திருவிடைமருதாரில் உள்ள எல்லா வேம்பமாங்
களுக்கும் பந்திரிவித்தனர். இவ்வன்பைக் கண்ட
வர் அரசனைப்புகழ்ந்து கொண்டாடினர். இதை.

“காம்புகுத் துதிர்ந்த கனியுருக் கண்டி

வேம்புகட் கெல்லாம் விதான மமைத்த

பெரிய வன்பின் வரகுண தேவர்.” எனும்

பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கானறிக.

வரகுணதேவருக்குத் தோற்றோடிப்போன ஊக் கிரமச்சோழன், இவருடைய குணதிசயங்களைக் கேள்வியுற்று, மிகவும் ஆச்சரியமும், பயமுடைய ந்தவனாய் “ஈசனடிக் கன்புடையார்போல் வலியா ரில்லை” என்ற ஆன்றோர் வாக்கின்படி இவரை வெ ல்ல நம்மாலியலாது. ஆயின் சாமுத்திரிகா லட் சணமுற்று மமைந்து, திருவிற்கும் மேம்பட்டத்தி ருவினையுடைய நமது புத்திரி காந்திமதியென்னும் பெண்கள் சிகாமணியை, இவருக்குக் கொடுத்தா லாக வேண்டுமென்று கருதினாற்பத் தன்னருங் குமாரத்தியை யழைத்துவந்து, வரகுணதேவருக் குத் திருமணஞ்செய்வித்தனர். வரகுணதேவர் விவாகமான அன்றிரவில் பள்ளியறைசென்று, சிவ சிந்தனையோடு சயனித்திருந்தனர். இவர் பனை யாரைத் தோழிகள் வெண்மையான் உயர்ந்த பட் டாடைகளா லும், நவரத்தினாபரணங்களா லும் அல ங்கரித்து, களபகஸ்தூரி முதலிய வாசங்களைப்பூ சிப் பள்ளியறையுட் கொண்டுபோய் விடுத்தனர். வரகுணதேவர் அவரது சௌந்தரியாதிக்யத்தைக் கண்டு, அதிசயங்கொண்டு வணங்கி, அவர் காத் தைப்பற்றிக் காவலரறியாவண்ணம் வெளியிற்போ ந்து, மருதப்பர் சர்னிதியையடைந்து திருக்கதவை த்தொட்டு “மருதநாயக” என்றழைத்தனர். மருத வாணரும், திருக்கதவந் திறந்து “வரகுணவ ருக்” என்றுள்ளழைத்துச் சென்றனர். வரகுண தேவர் மருதப்பர் திருமுன்னர்நின்று, எம்பெரு

மானே ? இவ்வுலகில் மிக்க அழகான பொருளெ
துவா, அது தேவரீருடையதென்று, அடியேன்
நினைத்திருக்கின்றேன். இதோ இந்தப் பெண்கள்
நாயகமும், மேலான அழகினையுடையவராயிருக்கி
ன்றார். இவர் தேவரீருக்கே யுரியவர். ஆகையால்
இவரைத் தேவரீர் அங்கீகரித்துக் கொள்ளல்வே
ண்டுமென்று, தன் நாயகியாரை எதிரில்விட்டு வண
ங்கித்துதித்து வெளியே வந்துவிட்டனர். உடனே
திருக்கதவுந் திருக்காப்பமைந்திருந்தது. வரகுண
தேவர் ஒருவர் கண்ணுக்குந் தெரியாதபடிவந்து
பழையபடியே படுத்துக்கொண்டனர். சூரியோ
தயமாதலும், கோயிலர்ச்சுகர் திருப்பள்ளி யெழுச்
சிக்காக உட்சென்று, சிவலிங்கப் பெருமாலுக்கு
ஓர் புறத்தினின்றும் ஒரு ஸ்திரியின் கைதொங்கக்
கண்டு, பயந்து வரகுணதேவருக்குத்தெரிவித்தனர்.
வரகுணதேவர் இதைக்கேட்டு, ஆலயத்திற் கோடி,
இலிங்கத்தினின்றும் தொங்குகின்ற திருக்கரத்தை
க்கண்டு, மிகவும் வருந்தித் தமது வலக்கரத்தைப்
பார்த்து, ஏ : கரமே! எமதாண்டவருக்குப் பிரீதி
யாகிய பொருளை நீ முன்பின் யோசியாதபடி ஏன்
தொட்டனை! அதனாலன்றோ, அவர் அதைமாத்தி
ரடி வெளியில் வைத்திருக்கின்றார், என்று கோபி
த்து, இடக்கரத்தில் வாளீவாங்கித் தன் வலக்கர
த்தை வெட்டும்படி ஓச்சினார். சிவபெருமான் அச
ரீரியாய், யாவருங் கேட்கும்படி, அன்பனே! இவ்
வுலகிலுள்ளார் உன்னைப் பைத்தியம் பிடித்தவனென

ன்று நினைத்திருக்கின்றனர். இப்போதும் நீ கொடுத்த பெண்ணை நம்முள் ஐக்கியஞ்செய்துக்கொள்வோமேயானால், உன்னை மிகவும் ஏளனஞ்செய்வார்கள். ஆகையால் உன்னுடைய அன்பின் பெருமையை யாவருக்குந் தெரிவிப்பான் வேண்டி, இக்கரத்தைமாத்திரம் வெளியிற் காட்டியிருக்கின்றனம். இதோ இழுத்துக்கொள்கின்றோம். நீ கவலைப்படற்க. உன் கரத்தையும் வெட்டற்க. என்று யாவருங்காணத் தன்னுள் ளடக்கிக்கொண்டனர். அக்கால், தேவர்கள் பூமாரிபெய்தனர். தூந்துபி தொனித்தது, அரகரவென்னுங் கோஷ்டங் கடற்போன் முழங்கிற்று. வரகுணதேவரும், ஆனந்தத்தினால் மெய்மறந்தனர். சிவபெருமான் வரகுணதேவர் கேட்கும்படி, அரசனே! சோழனுக்கு இவ்வளநாட்டைக்கொடுத்தது, நீ நமது மதுரைக்குச்செல்வாயென்று கட்டளையிட்டனர். இப்பணியைச் சிரமேற்கொண்ட வரகுணதேவரும், விக்கிரமச்சோழனுக்குக் காவிரிநாட்டை மீட்டுங்கொடுத்துத் திருவிடைமருதூரைப் பன்முறை வணங்கி, நீங்காமன்கி அரிதில் வழிக்கொண்டனர். இதனை,

“விரும்பின கொடுக்கை பரப்பரற் கென்று
புரிசுமுற் றேவியைப் பரிஷடன் கொடுத்த
பெரிய வன்பின் வரகுண தேவர்.”

என்னும் பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கானறிக்.

இதுநிற்க. அரிதிற்சென்ற வரகுணதேவர் திருநாகேச்சரம், சிவபுரம், திருக்கலைய நல்லூர், சும்பகோணம், திருவலஞ்சுழி, திருவையாறு, திருநாகைக்காரோணம், அகத்தியான் பள்ளி, திருக்குழைக்கோடி, திருப்புத்தூர் முதலிய க்ஷேத்திரங்களை வணங்கிக்கொண்டு, உயர்ந்த *மிருக மதத்தையும், சூடிய மலர்மாலையையும், உடம்பிற் பூசிய சந்தனக் குழம்பையும், மார்பில் எழுதிய †தொய்யில் முதலியவைகளைத் தந்து, அதற்குப் பதிலாக முத்துக்களையும், பொன்மணலையும் வாரிக்கொண்டு வருவதைப் போன்று, நீராடும்பெண்கள் சூழப்பெற்ற, துறையையுடைய வைகைநதியினால், அழகமாய்ப் பெற்ற திருவாலவாய்க்குச் சென்று, பொற்றாமரைத் தீர்க்கத்தில் மூழ்கி, அங்கயற்கண்ணம்மையாரையும், சோமசுந்தரக் கடவுளரையும் பன்முறை கீழ்விழுந்து பணிந்தெழுந்து, கரங்களை யுச்சியின்மேற் கூப்பி, எனது கடவுளே! அடியேனைப்பற்றிய பிரமஹத்தியை யொழித்தருள வேண்டுமென்று, அடியேன்:

“எண்ணிய வெண்ணி யாங்கே யான்பெற முடித்தாய் போற்றி, பண்ணியன் மறைக டேருப்பான்மொழி மனாளை போற்றி, புண்ணியர் தமக்கு

* கஸ்தூரி. † குங்குமக்குழம்பினால் ஸ்தனங்களில் எழுதுவது.

வேதப் பொருளுரைப் பொருளே போற்றி, விண்ணிழி விமான மேய சுந்தர *விடங்க போற்றி.

இடருறப் பிணித்த விர்தப் பழியின் றென்னை யீர்த்துன், னடியிணைக் கன்ப னாக்கும் அருட்கடல் போற்றி சேற்கண், படவரல் மணை போற்றிக் கடம்பமா வனத்தாய் போற்றி, கடர்விடு விமான மேய சுந்தர விடங்க போற்றி.

“எவ்வுட லெடுத்தேன் மேனாள் எண்ணிலாப் பிறவி தோலும், அவ்வுட லெல்லாம் பாவம் அறம் பொருட் டாகவன்றோ, †தெவ்வுடல் பொடி த்தாயுன்றன் சேவடிக் கடிமை பூண்ட, இவ்வுட லொன்றே யன்றோ எனக்குட லான தையா.” என்று, பலவாறு துதித்துத் தனதரண்பனை எய்திச் செங்கோ னடாத்திவந்தனர்.

வரகுணதேவர், தருமதேவதை ரான்குபாதங்க ளில் நடக்கவும், தானுந் தன்குடிகளும், சிவனிடத் தன்பு மறாதவண்ணமுஞ் செங்கோல் செலுத்திவரும் நாள்களில், சிவபெருமான் புகழைப் பெரியோர் சொல்லக்கேட்டு வருகையில், வேதாகம புராணங்களெல்லாம் எடுத்துச் சொல்வதும், எல்லாவுலகங்களுக்கும் மேம்பட்டுள்ளதும், சிவலோக மென்றறிந்து, அதனைக் காணவேண்டுமென்னுங்

* விடங்கம்-உளிநீக்கமுள்ளது. டங்கம் - உளி. வி: எதிர்மறை உபசர்க்கம். † பகைவர்,

காதல் மிக்குடையராய், சிவராத்திரி நாளில், சொக்கலிங்கப்பெருமான் சர்வநிதியடைந்து, வணங்கி, சுவாமி! தேவரீர் அடியார் திருக்கூட்டங்கள்சூழ்ச்சிவலோகத்தில், அம்மையாரோடு வீற்றிருக்கும், திருக்கோலத்தைக்கண்டு வணங்க, அடியேனுக்கோர் கருத்துண்டாயது. என்று குறையிரந்து கூறினர். இவ்வாறு குறையிரந்த வரகுணதேவருடைய அன்புக்கெளியராய், சொக்கலிங்கப் பெருமான் அச்சிவலோகத்தை, யீண்டு வருவித்துக் காட்டுவோமென்று திருவுள்ளத்தில் நினைத்தருளினர். அவ்வெண்ணத்தை யுருத்திரலோகமறிந்து, கோடிசூந்திரர்கள் ஒளிவீசி யோரிடத்தினின்றதுபோல், விண்ணிலுலாவும் இருசடர்களுமொளிமழுங்குமாயு வந்துதோன்றிபது. சிவபெருமான் திருநந்திதேவரையழைத்து, நம்மிடத்துமெய்யன்புபுண்ட வரகுணன், நமதுலகத்தைக்காண்பதற்கு விரும்பினதைலால், நீ அவனுக்குக்காட்டுகவென்று பணித்தருளினர். நந்தியெம்பெருமான், அப்பணியைச்சிரமேற்கொண்டு பணிந்துசென்று, வரகுணதேவரையழைத்துக்கொண்டு போய், கருப்பூரம்போற் கமழ்ந்து, பதினாயிரம் யோசனைதூரம் பரிமளிக்கும், இலட்சம் இத்திகள் பொருந்திய, கமலங்கள் மலர்ந்த ஓடைகள் புடைசூழ்ந்த ஆறுகளும், அளவிறந்த தேவமாதர்களும், தும்புருநாரதர்களும், வீணையேந்திப் பாடுமினிய கானமும், அமுத வாவினும், பொற்றாமரைத் தடாகங்களும், அரம்பா ஸ்திரீகள்

வினாயாடுகின்ற மரகதச்சோலைகளும், தேவர்கள் பதங்களும், பால் அகழியும், பொன்மதில்களும், பொற்கோபுரங்களும், மங்களமிக்கழகு வாய்ந்த வீதிகளும், மாளிகை வரிசைகளும், உருத்திரர்கள் உருத்திரமகளிரோடு வாழும் மாளிகைநிரைகளும், துயரற்ற செல்வங்களும், போகங்களுங் காட்டி, பிரமன் பதமும், வீண்டுவாழ்பதமும், உருத்திரபதமும், அஷ்டதிக்குப் பாலகருறைவிடங்களுங்காட்டி, விடியமுன் நீராடி முறைப்படி திருவெண்ணிலு தரித்து, நமது பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோயிலைத் திருவலகட்டு, திருநந்தவனைத் திருப்பணிசெய்து, மலர்கொய்து ஆய்ந்துதொடுத்து, சிவபுராணத்தைச் செவியாரக்கீகட்டு, இந்நிலவுலகவாசிகளாய், ஆனந்தியில்லாப் போகம் துகர்ந்து வாழ்பவரிவர்கள். பரிசுத்தமுடையவராகிப் பஞ்சசுத்தி செய்து, உள்ளும் புறம்புஞ் சிவரோய முடையராய், ஆகமவிதி முறையால் சோடசோப சாரத்தாலும், பனவாக்குக் காயங்களின் ஒருப்பாட்டாலும், அருச்சுணசெய்து கடவுறையகராகிய சோபசந்தரக் கடவுளின் பக்கலில் அடைந்தவர்களிவர்கள், யோகசாதனை செய்தவர்கள், சிவபெருமானுக்குப் பிரீதியாக யாகங்களைச்செய்த ஆந்தணர்கள், தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தன்முதலிய பெரும்புண்ணியங்களைச் செய்தவர்களிவர்கள். வேத நெறியிலாவது, ஆகமநெறியிலாவது தமதுடம்பில் ணிர்த விபூதியுடையவரும், சிவபெருமானது திரு

வைந்தெழுத்தை உச்சரிக்கும் நாவை யுடைய வரும், சிவபெருமானுக்கு அடியவராய், அச்சிவ பெருமான் திருப்புகழைக்கேட்டு வினைவலியைத் தொலைத்தவர்க ளிவர்கள். உருத்திராக்ஷ கண்டி கையும், திருநீலமணிந்தவ ரெவராயினும், அவர் ஜாதி, குணங்குறியாது அவரைச் சிவனேயென் னுணரும், அன்பினால் பிறவியின்றேரை யறுத்தவ ர்களிவர்கள். சிவபெருமானே அருச்சிப்பவர்கட்கு இசையுங் காரியங்களைச் செய்துவந்தவரும், அடியவரைச் சிவபெருமானேயென்று கருதிப்பூசித்து, அறுசுவையுணவை யுண்டித்தவரும், சிவனடியவார்க்குச் செய்யுங் குற்றமேறவலே, பெருந்தவாக விரு ம்பிச் செய்து உயர்பதவி யடைந்தவர்களிவர்கள். சோமகந்தாக்கடவுளருக்கு, ஆலயமுதலிய திருப்ப ணிகள் செய்து, பூதிசாதனவழி யலகாண்டு கத்ய டைந்த, உன் வமிசத்தரான பாண்டியரிவர்கள். என்று, வேத்திரப்படைபால் குறித்துக் காட்டிச் சிவபெருமான் சர்வதிமுன் விடுத்தனர். அங்கே வேதாகமங்கள் வாடிக்கொண்டு இருபுடைநின்று வாழ்த்தவும், தும்புருராரதர்கள் கைகளில் யாமேந் திப் பாடவும், அம்மைமாதர் ஈடிக்கவும், தேவர்கள் இடங்கிடைக்காமல் ஒதுங்கியிருக்கவும், விராயகக்கடவுளும், முருகக்கடவுளும், வீரபத்திர மூர்த்தியும், ஏனின பணிசெய்து நிற்கவும், பிரம விஷ்ணுக்கள் வாய்பொத்தி, தூசொடுக்கி யொருபுற மொதுங்கி நின்று தங்கள் குறைகளைச் சாற்றவும்,

இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலகர்கள் தாங்கள்செய்யுங் காரியக்குறைவுகளைக் கூறி யொருபுறம் நிற்கவும், சிவகணத்தலைவர்கள் வாயில்கடோறுங் காவற்செய்யவும், சித்தர், கின்னரர், கிம்புருடர், விச்சாதரர் முதலிய தேவகணங்கள் பரவாநிற்கவும், எங்கள் பிறவியையொழித்தருளுகவென்று, மிக்க மெய்யன்பினால் கண்களிலானந்த பாஷ்பம் பெருக, தரிசித்தவண்ணமாய் முனிவர்கள் சங்கர, சிவசிவ, சம்போவென்று துதித்தோதவும், அவரவர்கட்கு வேண்டிய வரங்களை வேண்டியபடி வழங்கி, உமாதேவியார் புன்முறுவல் செய்ய, ஆயிரஞ்சூரியர்க ளொளிவீசஞ் சிங்காதனத்தில் எழுந்தருளியிருந்த சிவபரஞ்சுடரை, ஸ்ரீவரகுணதேவர் கண்டிறைஞ்சியுரைதடுமாறவும், மெய்ப்புளகிக்கவும், உரோமஞ்சிவிர்ப்பவும், பரவசத்தராய், இருகரங்களையுஞ்சிரமேற் கூப்பி,

“அங்கணை போற்றி வாய்மையாரணை போற்றி நாக கங்கணை போற்றி மூல காரணை போற்றி நெற்றிச் செங்கணை போற்றி யாதி சிவபரஞ் சுடரே போற்றி எங்கணை யகணை போற்றி யீறிலா முதலே போற்றி.

“யாவையும் படைப்பாய் போற்றி யாவையும் துடைப்பாய் போற்றி, யாவையு மாணாய் போற்றி யாவையு மல்லாய் போற்றி, யாவையு மறிந்தாய் போற்றி யாவையு மறந்தாய் போற்றி, யாவையும் புணர்ந்தாய் போற்றி யாவையும் பிரிந்தாய் போற்றி.

என்று பலவாறு துதித்து நிற்ப, தோன்றிய சிவ
லோகம் மறைந்து முன்பிருந்தவாறு பிராட்டியுந்
தானுமாகச் சொக்கலிங்கப்பெருமான் வீற்றிருந்த
னர். வரகுணதேவர் கண்டு வணங்கி, கண்ணீர்
தாராதாரையாய் வழியாநின்று,

“நாயினே நென்னை நடுக்கும் பழியகற்றித்
தாயினே ராகிந் தலையளித்தாய் தாள்சரணஞ்
சேயினேன் காணச் சிவலோகங் காட்டிப்பின்
கோயினேன் நின்றவருட் குன்றேநின் றுள்சரணம்.

“மாழாந்து செய்யும் வினைவழிபோய் மன்னரகில்
தாழா தடியனேற் கன்புதந்தாய் தாள்சரணம்
ஏழாகி நான்கு வகையா யெழுபிறப்பும்
பாழாக வென்னைப் பணிகொண்டாய் றுள்சரணம்.

“வெங்கட் பழியின் வினையேனை வேறாக்கித்,
திங்கட் குலக்களங்கந் தீர்த்தாய்நின் தாள்சர
ணம், அங்கட் சிவபுரமுண் டன்புடையார்க் கென்
பதையின், நெங்கட்டுக் காட்டி யிசைவித்தாய்
தாள்சரணம்.”

என்றநேகனிதமாத்ந் துதித்து எம்பிரானருள்
பெற்று, பின்னர், பல திருப்பணிகள்செய்து சில
நாள் கழிந்தபின், இவ்வுலகவாழ்வைத்துறந்து சிவ
பெருமான் திருப்பாத நீழலின்கீழ், இரண்டறக்கல
ந்தனர்.

“வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்

வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்குக

ஆழ்க தீயதெல்லா மர மூமமே.
 சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.
 திருச்சிற்றம்பலம்.

முடிபுரை.

யாமிதுகாறுங், கூறிப்போந்த வரகுணதேவர் சரிதத்தை வாசிக்கு மன்பர்களுக்கோர் சந்தேகம் நிகழும். ஆல்தென்னெனின்: இப்பெரிய வரையறையுள்ளார்க்கு, ராகளரற்றினவென்றுந், தவளைகள் சுத்தினவென்றுந், வேம்புக் கலிகளென்றுந் தெரியாது, முறையே சிவனடியர் போற்றுதலென்றுந், சிவனென்றுங் கொண்டது தவறாகாதோ வெனின்!

அற்றன்று. யாமறைகுதும்: பேய்க்கோட்ட பட்டாவினாவன் புரியுங் காரியங்கள், பேயின்காரியமாகி நின்றல்போலப் பசுப்போதமற்றுச் சிவபோதமுற்ற இவ்வரகுணதேவர் சரித்திரமும், சிவன் மாட்டெழுந்த அன்பின் சரித்திரமேயாம். அவ்வன்பும், தலையன்பு, இடையன்பு, கடையன்பென மூவகைத் தாயது, நாயகி நாயகனது பெயர்

கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவனைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவனைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம். அவ்வாறே, பக்குவான்மா சிவனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவரைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவரைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம். இவ்வரகுணதேவர் தலையன்பிற் சிறந்தவர். ஆதலினன்றே, தாமடைந்த பிரமஹத்தியை சிவனருளால் நீக்கப்பெற்றதும், வேதங்களாலு மெட்டுதற்கரிய சிவபெருமான் அம்மையாரோடுஞ் சிவலோகங்காட்டப் பெற்றதும், பின்னர் சிவபெருமானது திருவடி நீழலடையப்பெற்றது மென்க : ஆகலான் நாமும், இவ்வரகுணதேவரைப் போன்று சிவபெருமானுக்கும், அவரது மெய்யன்பர்களுக்கும் பக்தி செலுத்துவோமாயின் சிவனருளைப்பெற்றுய்வோ மென்பது சத்தியம். சுபம். சுபம். சுபம்.

குருவின் திருவடி வாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ தில்லை யம் பல வர்
உயிர் வருக்க மா வல.

விநாயகர் காப்பு.

ரோசை வெண்பா.

செம்பவள வாயுமையுஞ் சேர்புலிபாம் புங்காண
அம்பலத்துளா மிமவ் வத்தன்மேல்-செம்மொழியா
லாளிவர்க்க மாலைசொல வாணைமுகா நீயென்றன்
நாவினிடை நின்னருளை நாட்டு.

இதுவுமது.

கட்டளைக்கலித்துறை.

பொன்னாரு மேனிப் புரிசடை யண்ணலைப்
போற்றுதற்கு, என்னாலியன்ற வருத்தமுற்றேனவ்
வருத்தமெல்லா, முன்னு லினிது நீங்கிடுமென் றே
யுனை யுன்னியுன்னி, முன்னு லடிதொழு வேற்க
ருண் முத்துக்கு மூத்தவனே.

நூல்.

அருளை வடிவான வம்பலவா நின்னின்
அருளே வடிவா மமலை--அருளே
வடிவான மைந்தரும் வாழியான் வாணாள்
குடியாக வாழாதென் கூறு.

(1)

புனிதில்லையம்பலவர் உயிர்வருக்கமாலே. சௌ

ஆரணியுஞ் செஞ்சடையி லார்வமுற வேர்மதியு
நீரணியும் வித்தகனே நின்மலா--சீரணியும்
ஆரணனே பூரணனே யம்பலவா யான்வாழக்
காரணனே நீயாகுங் கார். (2)

இவ்வுல கோரகலுக் கேற்ற மணியிளக்கா
மவ்வுல கோரேத்து மம்பலவா--எவ்வகையும்
பாபியே யானாலும் பார்த்தருள வேண்டாவோ
கூவியே நிற்பவனைக் கொண்டு. (3)

சுவதுவி லக்காம லேந்திழைமா ரீந்தருளு, மாவ
ணங்கள் சேர்தருநல் மம்பலவா--கோவணங்கொண்
டர்த்தே யமர்நீதிக் கின்னருட்செ யுன்னருளைப்
பார்த்தே யிருக்குமெனைப் பார். (4)

உம்பரெலாம் போற்றவோ ருத்தமனுந் தான்சமக்க
வய்கைகண் டார்வமுற வம்பலவா--செம்பதுமச்
சேவடியா யுன்னுட்டைச் சேரலர்க்குக் காண்பித்
தாய், தாவடியேற் குன்னுட்டைத் தான். (5)

ஊனின்றி யென்பா முருவமதைத் தாங்கிவருங்
கானின்ற வம்மைதனை யம்பலவா--மெனின்றிங்
கம்பையே வாவென் றழைத்தாற்போ னுயேனை
யிம்மையே நீயழையா தென். (6)

எல்லாரும் கண்டேத்து மென்றொளிசே ருன்
னடியை, அல்லாரும் கண்டத்தா யம்பலவா--சொ
ல்லாரும், நாவலூர் நம்பிக்கு காட்டினாய் நாயேர்
குங் காவலூர் வுன்னடியைக் காட்டு.

ச.அ. ஸ்ரீதில்லைம்பலவர் உயிர்வருக்கமலை.

ஏரணியுந் தீர்த்தங்க ளெங்கெங்குந் தானுள்ள
ஆரணியு மம்பலவா னு மம்பலவா--நாரணியுந்
நீலகண்ட மென்றோர்க்கு நீக்கியவா னுன்பத்தை
ஆலகண்ட மென்றற் கருள். (8)

ஐந்தெழுத்தா மந்திரத்தி னூர்வமுஅந் தில்லைவா
பூநதணர்க ளைத்துகின்ற வாய்பலவா-எந்தெழுந்தும்
போற்றாதே வாணுளைப் போக்கியிடும் புல்லியனைத்
தேற்றாதே வைதந்தென்றே தேற்று. (9)

ஒன்றி யிருந்து நினைமின்க ளென்றுரைத்த
அன்றுநா ஷக்கரசை யம்பலவா--என்றுவந்தா
யென்றழைத்த வாயா லெனையழையா தென்னே
யோ, கன்றழைத்தாற் றுயிரங்கா தோ. (10)

ஒடிப் பழமறைக ளுன்னடியை யொராதே
யாடித் திரிதருநல் லம்பலவா--பாடிமிகப்
பத்திதந்த சுந்தரர்க்குள் பாதாம்பு யங்குணை
சுற்றிவந்த தென்றோநீ சொல். (11)

ஒளவிய முள்ளாரை யாடல் படவிடுக்கும்
நல்வியஞ் சேர்கநல் லம்பலவா--கெளவைப்
புனலாடுஞ் செஞ்சடையாய்ப் புண்ணியனே யெ
ன்றன், மனநாடு நின்றன் னருள். (12)

முற்றுப் பெற்றது.

மகாமே...
உ. வே. சாமிநாயகர்

